

25 december 20123

Eerste Kerstdag

Kerstverhaal 'de nieuwe ster achterna'

Azi en Buzu kennen elkaar al hun leven lang. Ze zaten naast elkaar op school. Ze zorgden samen voor de geiten en de schapen. Ze plukten samen amandelen en verkochten ze op de markt. Ze speelden samen en haalden kattenkwaad uit.

Nu zijn ze groot geworden. En ze gaan op reis. Ze maken stevige sandalen en nemen water en eten mee. En geschenken.

Waarom op reis? En waarom die geschenken? Ze hebben een nieuwe ster gezien. Al drie nachten achter elkaar. 'Dat betekent dat er een heel bijzonder kind geboren is,' zei de ziener van hun dorp. 'Een kind dat later bevrijder zal zijn. Een vriend die je nooit in de steek laat. Een koning die arme mensen niet onderdrukt, maar juist helpt.'

Op zo'n bevrijder wachten de mensen in het dorp al heel lang. Daarom gaan Azi en Buzu het kind welkom heten. Namens het hele dorp. En ze brengen het de lekkerste dingen die ze kunnen vinden: een zak amandelen, een pot honing en een kistje kruiden.

Het wordt een moeilijke reis. Want de nieuwe ster is alleen 's nachts te zien. En 's nachts is het te gevaarlijk en te koud in de woestijn. Daarom moeten ze overdag reizen. En hopen dat ze de goede kant op gaan.

Heel vroeg gaan ze op weg. Het begint een beetje licht te worden. Ze volgen de zandweg. Maar er zijn steeds minder struiken en cactussen links en rechts. De weg wordt een pad. Er zijn steeds minder stenen die aangeven waar het pad is.

De zon komt op. Een vurige bol. Het wordt heter en heter. De jongens drinken uit hun waterfles. Staan aarzelend stil. Waar is het pad?

'Daar moeten we heen,' zegt Azi.

'Nee, dáár moeten we heen!' zegt Buzu. 'Ik heb dorst. Geef me jouw waterfles eens.'

'Nee,' zegt Azi, 'dan had je maar zuiniger moeten zijn met je eigen water.'

Buzu grijpt naar de fles van Azi. Flots! Een flinke scheut water gutst uit de fles. 'Stommerd!' schreeuwt Azi. 'Kijk nou wat je doet!'

'Eigen schuld, dikke bult!' roept Buzu. 'Moet je maar niet zo hebberig zijn!'

Nog nooit hebben ze zo'n ruzie gehad. Dan slaat Azi Buzu

hard in zijn gezicht. Buzu valt achterover in het zand en blijft kreunend liggen. Azi keert hem de rug toe. 'Je verdiende loon,' gromt hij.

Buzu staat op. Slaait het zand van zich af. Loopt naar een dorre struik en breekt er een tak af. Met de tak schrijft hij iets in het zand.

Azi wordt nieuwsgierig en gaat kijken. Hij leest: *vandaag sloeg mijn beste vriend mij in mijn gezicht.*

'Ja,' zegt Azi zacht. 'Dat is waar. Sorry.'

'En sorry dat ik jouw water wilde afpakken,' zegt Buzu.

Azi's boosheid zakt weg. 'Kom,' zegt hij en hij slaat zijn arm om Buzu's schouders. 'Laten we verdergaan.'

Dat doen ze. Het is bloedheet. Het water is op. Waar is het westen? Aan de zon kunnen ze het niet zien. Die staat loodrecht boven hun hoofd...

Verdwaald... we zijn verdwaald, denken ze na een poosje.

'Buzu, kom kijken!' Azi staat bovenop een zandheuvel. Hij wijst in de verte. Moeizaam klautert Buzu naar boven. Ze zien een korte streep aan de horizon. 'Een oase!' roepen ze tegelijk.

Ze krijgen nieuwe energie en gaan sneller lopen. O God, laat het geen fata morgana zijn, denken ze allebei...

Ze komen dichterbij. De streep wordt groter. Het wordt een rij palmbomen met struiken en bloemen. Het is écht een oase!

Als ze vlakbij zijn, gooien ze hun rugzak van zich af en rennen het water in, met kleren en al. Eindelijk, water, helder water! Ze drinken, duiken, spetteren en zwemmen.

Opeens hoort Azi een kreet: 'help, ik zit vast!'

Buzu staat tot zijn middel in het water. Wanhopig probeert hij zijn voeten los te krijgen. Het lukt niet. Hij zakt steeds verder weg.

Drijfzand! 'Niet trappelen!' roept Azi. Radeloos kijkt hij om zich heen. Daar ligt een meterslang palmbiad. Hij pakt het blad, sleept het naar het water en zwiept het naar Buzu.

Buzu staat nu tot zijn nek in het water. Hij grijpt het blad. Azi begint te trekken. 'Vasthouden, Buzu!'

Eindelijk kan Azi een stap achteruit doen. Dan nog een stap. En nog één. Langzaam komt Buzu los uit het drijfzand. Azi trekt hij naar de kant, waar ze allebei uitgeput neervallen.

'Buzu? Hé, Buzu!' Azi komt overeind. Waar is zijn vriend? Buzu staat bij een grote zwerfkei. Hij krast er iets in. Azi wordt nieuwsgierig en gaat kijken. Met zijn mes heeft Buzu woorden in de steen gegrift. *Vandaag redde mijn beste vriend mijn leven.*

'Ja!' zegt Azi blij. 'Gelukkig wel! Maar Buzu, waarom schrijf je niet in het zand, zoals vanochtend? Dat is toch veel makkelijker?'

'Nee,' zegt Buzu. 'Toen je mij in mijn gezicht geslagen had, schreef ik in het zand, zodat de wind de woorden

weg kon blazen. Maar nu je mijn leven hebt gered, kerf ik het in steen. Zodat geen wind de woorden ooit kan uitwissen!’

Azi staart naar de woorden. Hij weet niets te zeggen. We zijn op weg naar een heel bijzonder kind, denkt hij. Een vriend die je nooit in de steek laat, een bevrijder. Misschien vinden we hem nooit, want het westen is zo groot! Maar het is net alsof hij ons al een beetje tegemoet is gekomen...

Muziekinstrumenten uitdelen; kinderen mogen bij de cantorij gaan staan een het refrein meespelen.

*Lied: ‘Middenin de winternacht’: **lied 486** (t. H.L. Prenen, m. Catalaans kerstlied)*

Overweging

Intussen mogen de kinderen engelen maken aan de tafels bij de Levensboom.

Azi en Buzu volgen een nieuwe ster. Ergens naar toe. Een aardigheid van het verhaal is dat ze in ‘het oosten’ wonen – net als de drie wijzen dus. Arabische jongens. De ster wijst hen naar het westen. En net als de wijzen zoeken ze een heel bijzonder kind. Een kind dat later bevrijder zal zijn. Een vriend die je nooit in de steek laat. Een koning die arme mensen niet onderdrukt, maar juist helpt.

Ze zijn op zoek.

En wij: waarnaar zijn wij op zoek? Waarheen zijn we op weg?

Misschien is makkelijker te beantwoorden waar we níet naar op zoek zijn.

Gisteravond had ik het erover. Over de vraag waar we heen willen in een wereld waarin alles steeds meer, groter, sneller moet. Waarin vooruitgang en verbetering belangrijk zijn. Maar willen we dat ook echt? Vroeger waren mensen op weg naar een beter leven voor hun kinderen en kleinkinderen. Dat doel is inmiddels bereikt. Het ontbreekt hen niet aan kansen en middelen.

Waarnaar zijn we wél op zoek?

Ik ga proberen daar iets over te formuleren. Ik denk: we zijn op zoek naar een leven in vrede. Vrede voor de naties. Vrede met onszelf. Met elkaar. Een wereld waarin meer tevredenheid is met wat er is. Waar minder druk ligt op presteren, op almaar meer en groter en sneller. Naar een wereld waarin ruimte is voor iedereen. Een wereld waar ‘brood en liefde is, genoeg voor allen’, zoals Huub Oosterhuis het formuleert.

Naar een wereld waarin we meer glimlachen. Een wereld waarin liefde leidend is.

Het is een verlangen dat juist tijdens de Kerstdagen sterk naar boven komt.

We zoeken naar liefde; aanvaarding; tevredenheid; ruimte; bestaansrecht voor allen.

Of, samengevat: we zijn op zoek naar God. In God komt dit alles samen. God is liefde, aanvaarding, mildheid,

tevredenheid, zachtheid, ruimte, nabijheid, aandacht, vrede.

En natuurlijk is dat ook waar Azi en Buzu naar op zoek zijn. Een bevrijder, een vriend, een koning die arme mensen niet onderdrukt maar helpt – God.

Azi bedenkt: misschien vinden we hem wel nooit, het westen is zo groot...

Zo kan het ook ons vergaan, als het om het zoeken van God gaat. Wanneer we denken aan deze wereld, aan de mensheid, aan hoe we ervoor staan... De oorlogen. De vluchtelingen. De armoede. De ongelijkheid. De onverdraagzaamheid onder mensen. Je kunt er moedeloos van worden...

En dan bedenkt Azi: maar het is net alsof hij ons al een beetje tegemoet is gekomen.

Terwijl wij samen lopen te dwalen door de woestijn, loopt hij met ons mee. Terwijl wij elkaar door droogte en drijfzand slepen, gaat hij naast ons.

Misschien zit het wel zó: wij kunnen zo hard zoeken als we willen. Maar het is God die ons vindt. Het is God die ons tegemoet komt. Die naar ons toekomt uit zijn verborgenheid en zijn heil zoekt bij ons. Die uit zijn verborgenheid licht ontsteekt op aarde om ons ermee te warmen.

Is zoeken dan verkeerd?

Zoeken kan geen kwaad – mits we God niet ergens op vastpinnen. Want als je een specifieke God zoekt, loop je de kans dat je hem over het hoofd ziet. Dat hij zich anders laat zien dan je verwacht. En dat je denkt dat je hem nergens tegenkomt – terwijl hij allang dichtbij is.

Laten we onze aandacht open houden – en onze ziel, onze handen, onze ogen, onze oren.

Dan zullen we misschien op zeker moment net als Azi denken: misschien vinden we hem nooit – maar het is net alsof hij ons tegemoet is gekomen.

*Lied: ‘Uit uw verborgenheid’: **lied 500** (t. Sytze de Vries, m. Willem Vogel)*